

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

XXVII. De milite mortuo qui apparuit Humberto Beliocensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

dum rerum ratio certa confirmat. Rogauit certè, & ex defuncti patris mandato filium admonuit, vt nociuum exactio- nis vsum remoueret, & ne sibi quoq; in peccatum reputaretur, sollicitus provide- ret. Quod vtrum fecerit, non satis mihi cognitum fuit. Quid verò illis qui dor- mientium visiones despiciunt, respon- dendum sit, non multo labore opus est. Facile enim occurrit, vnde & risus illudè- tium reprimatur, & non omninò huius- modi reuelationes contemnendas esse, tardis etiam intellectibus aperiatur.

De milite mortuo qui apparuit Humberto Beliocensi.

CAPVT XXVII.

ADIUNGATUR supradictis vi- sionibus recentior, & penè sub ipsis oculis nostris facta reuela- tio, de qua si quis dubitauerit nescio cui iam miraculo credere possit. In tanta enim claritate res acta est, & tam solemni- ter à fidissimis testibus propalata, vt qui hoc obscurum putauerit, nihil de reliquo clarum reperire in consimilibus valeat. Anno quo in Hispaniam profectus sum res contigerat, quam tanta celeritate sti- lus profectus est, vt cū ipsa in Lugdu- nensi

nensi dioecesi post natalem Domini pro-
 uenerit, ego hanc eodem anno in Hispani-
 nis ante pentecosten memoriae scribendo
 mandauerim. Hoc eadem causa praemisi,
 ne vetustate temporis corrupta rei fama
 putetur, cuius certitudinem Cluniaci sus-
 cipiens, quia ante non potui, in Hispaniis
 ut dictum est scripturae mandavi. Est in
 Matisconensi Episcopatu castrum quod
 Belocus dicitur: quod tam sui nobilitate
 quam prudenti Dominorum strenuitate,
 penè omnia adiacentia castra praecellit.
 Huius Dominium Guicardus haeredita-
 rio iure suscipiens, eos quibus successerat
 patres licet strenuos viros, seculari poten-
 tia fama que excessit. Qua magis ad mū-
 danum factum quam ad diuinum obse-
 quium utens (ut de talibus saepe vide-
 mus) dies vitae suae ex maxima parte va-
 nitati & mundanae superbiae in penden-
 do, multoque labore velut aranearum
 telas texendo, consumpsit. Tandem diu-
 rurno morbo à Deo correptus, ipsaque
 diuturnitate de vita diffidens, Cluniaci
 meo tempore monachus factus est. Vbi
 corde humiliato, poenitentia & confes-
 sione christiana, quantum datum fuerat,
 Deo satisfaciens, orationibus se sanctorū
 fratrum committens, paucis diebus ad-

uixit, atque ad vltimum peregrini itinere
 ris viatico, hoc est, sacro Christi corpore
 suscepto, diem vitæ vltimū clausit. Hinc
 in paterna hæreditate filius eius Hum-
 bertus succedens, adolescentia & diuitiis
 velut fortibus catenis mundo astrictus,
 spatiosas seculi vias damnosa libertate a-
 liquam diu effrenis incessit. Quem corri-
 gere, atque ad rectum salutis iter bonitas
 diuina reducere volens, ostendit ei vnde
 & ipse saluari, atque alij à cõsimilibus pos-
 sũt actibus deterreni. Nam quodam tẽ-
 pore contra quosdam qui in Forensi pa-
 go ei aduersabantur armis commotis, cũ
 exercitu contra eos processit, atque in cõ-
 flictu constitutus, vnum ex strenuis mili-
 tibus suis Gaufredum de Iden, ictu lan-
 ceæ confossum amisit. Prælio direpto ad
 sua quisque vel fugiens vel persequens
 recessit. Necdum plenè duo menses tran-
 sierant, & ecce iam dictus miles quem in-
 terfectum retuli, cuidam alteri militi de
 Ansa qui Milo vocabatur, per syluam ei-
 dem castro contiguam sine socio æqui-
 tanti, se obuium obtulit. Ad cuius subi-
 tum cõspectum dum miles obstupuisset,
 & timore non modico turbatus, vtrum
 fugere an subsistere sibi satius esset, medi-
 taretur, mortuus qui apparuerat, prior in

VER-

verba prorupit. Noli (ait) timere, neque
 effugere mediteris, quia non vt ego tibi
 noceam, sed vt tu mihi prodesse studeas,
 ad te venire permissus sum. Ad te enim
 præ omnibus veniendi licentiam acce-
 pi, quoniam tam amore quam fideliter
 mihi nuper in seculo astrictus, iniuncta
 tibi à me alijs fidelius executurus vide-
 ris. Rogo igitur vt legationem meam
 Humberto de Beliocho deferas, atque vice
 mea, quæ tibi dixero ei denunties. Mor-
 talem ego vitam leuitate eius inuitatus,
 gladio vt nosti amisi, & ne ad beatam vi-
 tam transire merear, negligentia eius et-
 iam nunc promerente retardor. Nam ad
 prælium vbi viuendi finem feci, non sa-
 tis iusta de causa cum eo veneram, nec à
 diris cruciatibus quos pro peccato illo &
 alijs innumeris malis meis patior, ali-
 quod beneficiorum spiritualium leua-
 men accipio. Sed quid mirū se obsequijs
 meis & morti meæ sibi impensæ ingra-
 tus apparet, cum nec de requie patris sui
 qui suam æternam pro eius temporali
 quodammodo neglexit salutem, semel
 vel in modico curare demonstret? Nam
 cū ille pro multis quæ ei iniuste acqui-
 sit, pro innumeris malis quæ diuersis ec-
 clesijs & maximè Cluniacensi intulit, spe-
 ciali-

cialiter verò pro castello & terra de Aia, crudelia patiatur tormenta: ipse absque aliqua poenarum eius contemplatione lætatur, & his pro quibus ille nunc miserimè ingemiscit, ipse quotidie splendè epulatur. Misereatur ergò mei, misereatur & patris, ne fortè si modo nobis miseris misereri noluerit, miserorū & ipse numero celerius adiungatur. Nā si missarum celebratione, eleemosynarum largitione, bonorum virorum apud Deum intercessione nos iuuare studuerit, & celeriore nobis salutem parabit, & seipsum debito quonobis astringitur liberabit. Quod si tibi aut nō crediderit, aut nō obtemperauerit, necesse iam erit per memetipsum eum adire, atque vt hæc adimpleat instare. Scias autem multum iam mihi profuisse, factam nuper Lugduni in synodali conuentu publicam absolutionem, vnde talium & consimiliū tam ardentè deprecor subuentionem. Dixit hæc, & statim à conspectu eius euauit. At miles sollicitus de iniunctis, ac veritus ne si dissimularet, aliquid infortunij eum consequeretur, Humbertum addit, & quæ audierat cuncta referens, nihil de mandatis abscondit. Humbertus verò tantæ tamque apertæ visionis legatione

*No. va-
lent pub-
lica abs-
olutiones
defun-
ctis.*

tione audito, condigno timore perterritus, & ad audita pauebat, nec tamen auditis congruam diligentiam adhibebat. Verebatur magis more huiusmodi hominum promissum defuncti aduentum, minorem de salute eius animo gestabat affectum. Vnde solus noctibus iacere formidans, familiares ne se casu aliquo solum relinquerent, admonebat. Et ecce paruo tempore emenso, iam dictus defunctus quem tormenta inuisibilia compellabant, nutu diuino communicare verba mortalibus permittus, ei mane iam clara die in lecto iacenti, ac vigilantem, sese visibilem demonstraui. Nam lecto eius assidens, & formam quam habuerat, vestitum quo usus fuerat, lethale vulnus quod die mortis susceperat, velut adhuc recens pectore ac dorso prætendens, mirantem ac pauentem Humbertum sic est allocutus. Quia (inquit) nuncium à me tibi missum audire noluisti, ad te ipse Dei permittente misericordia veni. Cum enim te mihi maximum debitorem vita mea tibi impensa fecerit, ac benignum in malis maximis subuentorem misericordia facere debuerit, tu nec mihi subuenis, nec saltim paruo spiritualis beneficii adiumento, crudelia quæ patior tormenta mitigare

contendis. Super hæc, & patrem tuum miserandis pœnis atque ineffabili miseria subiectum, post tergum proiecisti, & cum ille maximè tui causa torqueatur, nullis ei pietatis visceribus condescendis. Ingemiscit ille in tormentis crudelibus, nec curas? torquetur & exultas? patitur & lætaris? Displicet ista benigno Deo, & penè iam in necem tuam sententiam dictauit: vbi quia his quibus maximè debitor es misereri dissimulas, qualiter misereri debueris, patièdo similia experieris. Sed distulit solita bonitate iustitiã: & ne expeditioni comitis Amedei ad quam ire festinas interis, me tibi denunciare permisit. Nam si illuc abieris, possessa pariter & vitam amittes. Consule ergò tibi, miserere & nostri, nec vltra spirituum bonorum leuamen nobis impendere differas: vbi & tibi salutem, & nobis requiem, conditoris clementia mediante provideas. Dum ergò ita mortuus miles Humbertum alloqueretur, & ille longa confabulatione iam securior redditus, ad respondendum vel ad interrogandum verba pararet, eius consiliarius VVichardus de Marziaco strenuus in secularibus miles, ab ecclesia matutino tempore rediens, superuenit. Qui mox
vt li.

ut limen domus ubi vivo mortuus colloquebatur attigit, mortuus qui appa-
 ruerat statim disparuit. At Humbertus condigno paucifactus timore, mortui mi-
 litis petitioni ei aliquatenus subuenien-
 do ex parte satisfecit, seque pœnitentiæ
 causa Hierosolymam iter aggressurum,
 & sepulchrum Domini visitaturum pro-
 fessus est. Hæc ad ædificationem fidei & *Nota*
 morum scribens, quibusdam hæreticis
 vel erroneis nostræ temporis hominibus,
 beneficia ecclesiastica mortuis fidelibus
 posse prodesse vel negantibus vel du-
 bitantibus, ad viam veritatis & eccle-
 siæ doctrinam reditam persuadere vo-
 luit: neque tamen spe talium subsidio-
 rum vitam mortalem sub negligenti-
 a transigendam, talibus tamque lu-
 cidis exemplis admonere decrevit. Ec-
 ce enim superna pietas quæ miserum
 in inferno sepultum audire noluit, pro
 fratribus rogantem, si quis ex mortuis
 ierit ad eos pœnitentiam agent, sed
 mentis eorum duriciam prænoscentis re-
 spondit: Si Moysen & Prophetas non *LHC. 100*
 audiunt, neque si quis ex mortuis re-
 surrexerit credent: eadem inquam di-
 uina bonitas nostris diebus, non qui-
 dem corpus mortuum suscitauit, sed
 mor-

mor-

mortui corporis spiritum vel imaginem
 uiuentibus apparere, eosque ad poenitē-
 tiam & ad sibi subueniendum admone-
 re & deprecari permisit. Cesset igitur iam
 noxius error, spiritus fidelium precibus
 & bonis ecclesiae iuuari non credens. Ex-
 citetur quoque ignaua segnicies, aliorum
 post mortem bonis dormitando saluari
 confidens, sciatque pro certo, quia nisi
 quae opera condigna saluti praecesserint,
 cum post transitum aliorum subsequen-
 tia bona saluare non poterunt. Sed si talia
 eius opera fuerint, ut gratia Dei comita-
 te damnationem aeternam merito eua-
 dere debeat, iam si quid de reliquo im-
 perfectionis remanserit, tam sanctorum
 mortuorum meritis, quam uiuentium
 fidelium beneficijs, expiari poterit.

*Item de alterius apparitione in
 Hispania.*

CAPVT XXVIII.

ET quia semel Hispanias ingressi
 sumus, quod in eisdem partibus
 de re simili contigisse ibidem con-
 stituti audiuius, praetereundum non
 est. Est in Hispanijs partibus nobile & fa-
 mosum castellum, quod & propter con-
 gruam